

РЕШЕНИЕ

№ 7080

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **7115** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 5, представлявано от изпълнителните директори А. Л. и Р. Д. против решение от 22.04.2021 г., постановено по НАХД № 8835/2020 г., по описа на Софийски Районен съд /СРС/, НО, 2-ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-891/25.09.2018г., издадено от заместник - председател на Комисия за защита на потребителите /КЗП/, с което на [фирма] на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 641, ал. 3 вр. ал. 1 от Кодекса на застраховането /КЗ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000.00 лв. за нарушение на чл. 641, ал. 3 вр. ал. 1 от КЗ.

Касаторът, в депозираната касационна жалба, излага доводи, че постановеното решение на СРС е неправилно, необосновано, постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон, при необсъждане на всички събрани доказателства в тяхната съвкупност и при допуснато нарушение на процесуалните правила. В съдебно заседание, касаторът редовно уведомен не се явява и не изпраща представител. С касационната жалба претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение

Ответникът – Комисия за финансов надзор се представлява от юрисконсулт Г., която моли съда да остави в сила решението на СРС. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Д., който дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и прави искане да се остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

С решение от 22.04.2021 г., постановено по НАХД № 8835/2020г., по описа на СРС, НО, 2-ри състав, е потвърдено НП № Р-10-891/25.09.2018г., издадено от Заместник-председател на КЗП, с което на [фирма] на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 641, ал. 3 вр. ал. 1 от КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000.00 лв. за нарушение на чл. 641, ал. 3 вр. ал. 1 от КЗ.

От фактическа страна, СРС е приел за установено, че на 03.01.2018г. между ЗД [фирма] и Е. М. Х. е бил сключен Застрахователен договор – полица № BG/07/118000086024 за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по отношение на МПС - лек автомобил марка „Фиат“, модел „Палио“, с рег. №РВ 1404 КА, със срок на застрахователно покритие от 04.01.2018 г. до 03.01.2019 г.

На 11.01.2018г., в [населено място], между автомобила, собственост на Е. М. Х. и този, управляван от В. Д., собственост на дружеството [фирма] е реализирано пътнотранспортно произшествие. Инцидентът настъпил по вина на Д.. По този повод пред ЗД [фирма] е заявена претенция на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите от Е. М. Х., във връзка с настъпило застрахователно събитие, в резултат на което била заведена Щета № 0410-400-0003-2018 от 15.01.2018г. Към заявлението били приложени необходимите документи за установяване основание и размер на претенцията. Съдът е приел, че на тази дата е посочена и банковата сметка, по която да се преведе обезщетението, съдържаща се в договор за потребителски паричен кредит.

В резултат на заведената щета от застрахователното дружество на 16.01.2018 г. и на 22.01.2018 г. са извършени огледи и заснемане на увредения лек автомобил, за които били съставени описи – техническа експертиза по щета, в които били обективирани установените материални щети по автомобила. След депозирането на горепосочените документи и извършените действия по установяване на щетата, застрахователят не изисквал допълнителни доказателства или информация от увреденото лице, във връзка с претенцията.

Последвало бездействие от страна на ЗД [фирма], като в срок от 15 работни дни от представянето на всички относими доказателства по смисъла на чл. 106 от КЗ, а именно от 22.01.2018 г. (доколкото към този момент били представени всички документи, касаещи произнасянето по основателността на претенцията) до 12.02.2018г. (включително), не било извършено произнасяне от санкционираното юридическо лице по един от начините, предвидени в разпоредбата на КЗ (мотивиран

отказ или определяне и изплащане на застрахователно обезщетение). На 03.05.2018 г. в КФН е постъпила жалба от Е. М. Х., с вх.№91-02-596/03.05.2018г., съдържаща оплакване от бездействието на застрахователя. Преписката била разпределена за проверка на служител в КФН. В хода на проверката, с писмо изх. № 91-02-596/11.05.2018г., регулаторният орган изискал писмени обяснения, както и заверени копия от цялата документация в преписката по цитираната щета, включително изричен отговор от застрахователя на коя дата ползвателят на застрахователната услуга е представил пълни и точни данни за банковата сметка, по която да се извършат плащанията от застрахователя. Отговор от ЗД [фирма] е постъпил в КФН с писмо вх. № 91-02-596/28.05.2018г. В него ЗД [фирма] твърдяло, че Е. М. Х. е представила пред застрахователя информация за банкова сметка на 02.05.2018 г., в резултат на което застрахователното обезщетение било надлежно изплатено на 22.05.2018 г. с платежно нареждане по посочената банкова сметка. В подкрепа на тези твърдения юридическото лице приложило заверено копие от Договор за потребителски паричен кредит, съдържащ IBAN номер на сметката, с положен от застрахователя печат с вх. № ЦУ99-2202/02.05.2018г. и платежно нареждане с номер на уеб заявка 2324437/22.05.2018 г.

За да изясни причините за констатираното несъответствие между датата върху щемпела с входящ номер, положен върху копието на договора за потребителски кредит и твърденията на Е. М. Х., надзорният орган поискал от нея допълнителна информация във връзка с датата на предоставяне на банковата сметка. Такава била депозирана на 31.05.2018 г., с писмо вх. № 91-02-596/31.05.2018г., изпратено по електронен път до КФН, с което ползвателят на застрахователната услуга потвърдил, че данни за банковата си сметка, по която да се извършат плащанията, е предоставил на застрахователя на 15.01.2018 г., със завеждане на заявлението за щета. Така формулираният отговор дал основание на проверяващия да заключи, че представената от ЗД [фирма] с писмо от 28.05.2018 г. информация за нуждите на надзора, касаеща датата, на която увреденото лице е представило номера на банковата си сметка, по която да бъде изплатено обезщетението, е невярна. Прието е, че представеното заверено копие от договор за потребителски паричен кредит, съдържащ данни за банковата сметка на Е. М. Х., с положен от застрахователя печат, удостоверяващ представянето и регистрирането му в дружеството, съдържа невярна информация, във връзка с установяването на датата, на която е представен документа пред ЗД [фирма].

В тази връзка на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-777/18.07.2018г.

Въз основа на така съставения АУАН, на 25.09.2018г. е издадено процесното НП № Р-10-891/25.09.2018г., с което при идентичност на описание на нарушението и правната му квалификация на ЗД [фирма] на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 641, ал. 3 вр. ал. 1 от КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000.00 лв. за нарушение на чл. 641, ал. 3 вр. ал. 1 от КЗ.

Настоящата касационна инстанция счита, че изводът на СРС за предоставяне на невярна информация от страна на застрахователното дружество относно датата, на която Е. Х. е представила информация за банковата сметка, по която да се преведе дължимото обезщетение е необоснован и не съответства на доказателствата по делото. Видно от всички писмени доказателства, съдържащи се в преписката по претенция № 0410 – 400 – 0003 – 2018г. на ЗАД [фирма], датата, на която е предоставена информацията за банковата сметка е 02.05.2018г., така, както е посочено и в отговора

до КФН, Управление „Застрахователен надзор“ с изх. № ЦУ01 – 214/23.05.2018г. на ЗАД [фирма]. В подаденото уведомление за щета по МПС в графите за банка, IBAN и BIC няма вписани данни за банка и банкова сметка, по която да се преведе обезщетението. В преписката, изпратена от ЗАД [фирма] се съдържа договор за потребителски паричен кредит, в който е посочен номер на банкова сметка, по която да се усвои кредита. От една страна договорът за кредит не е удостоверение от банката за банковата сметка, по която потребителят на застрахователна услуга желае да му се изплати обезщетението. Прилагането на договора не съдържа изрично волеизявление, а такова липсва в заявлението за щетата, че това е конкретната банкова сметка, по която следва да се преведе обезщетението. От друга страна, дори да се приеме за изрично волеизявление, върху договора е поставен входящ номер 99-2202/02.05.2018г. на ЗАД [фирма], видно от който, датата на подаване на документа пред застрахователя е 02.05.2018г. При данните от писмените доказателства изводът за друга дата на посочване на банковата сметка е необоснован и неправилен. Същият се основава на противоречивите показания на заинтересованото лице Е. Х., които съдът неправилно е кредитирал като логични и обективни. Свидетелските показания са противоречиви и несъответни на писмените доказателства освен в частта относно датата на която е предоставена банковата сметка, също и относно датата на предявяване на щетата и лицето, което е подписало уведомлението за щета. При анализ на доказателствата по делото е необоснован изводът за датата, на която е посочена банковата сметка, която е 02.05.2018г. Същественото процесуално нарушение е довело и до неправилно приложение на материалния закон. Дружеството е санкционирано за нарушение на чл. 641, ал. 3 във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховането. Разпоредбата предвижда административно наказание за деяние, представляващо предоставяне или допускане да бъде предоставена невярна информация във връзка с осъществяването на застрахователния надзор. В случая предоставената от ЗАД [фирма] информация не е невярна, а изводът за осъществено административно нарушение е материално незаконосъобразен. Следва решението на СРС да се отмени, като вместо него се постанови друго, с което се отмени издаденото наказателно постановление.

При този изход на спора на касатора се дължат претендираните разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 2, изр.1 от ЗАНН, Административен съд София – град, X-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 22.04.2021г., постановено по НАХД № 8835/2020г., по описа на Софийски Районен съд, НО, 2-ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-891/25.09.2018г., издадено от член на Комисия за финансов надзор, с което на [фирма] на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 641, ал. 3 вр. ал. 1 от КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000.00 лв. за нарушение на чл. 641, ал. 3 вр. ал 1 от КЗ, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-891/25.09.2018г., издадено от член на

Комисия за финансов надзор, с което на [фирма] на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 641, ал. 3 вр. ал. 1 от КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000.00 лв. за нарушение на чл. 641, ал. 3 вр. ал. 1 от КЗ.

ОСЪЖДА Комисия за финансов надзор да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 5, представлявано от изпълнителните директори А. Л. и Р. Д. сума в размер на 80.00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

ЧЛЕНОВЕ:

2.